

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίῃ,
ἢ ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπὴν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μὴ δέκαρα.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστή,
μπαλωματῆδων φέστα ξακουστή.

Ποῦντος δέκα καὶ τρακόσα
κι' ἡ φατορία γαυριῶσα.

Διαδήλωσις μεγάλη,
ποῦ μᾶς 'πῆρε τὸ κεφάλι.

Γιὰ μὲ σύννεφα καπνοῦ οἱ οὐρανοὶ θολόνουν;
γιατὶ τόσα βογγητά, τὰ τόσα νταβατούρια;
μὴν βουδάλια σφάζονται, μὴνα θεριὰ μαλλώνουν;
μὴν Βεράτσια 'πῆρνε οἱ Βούλγαροι καινούρια;

Μὴν βουδάλια σφάζονται, μὴδὲ θεριὰ μαλλώνουν,
μὴν Βεράτσια 'πῆρνε οἱ Βούλγαροι καινούρια,
μὴν ἐκεῖνοι ποῦμαθαν παπούτσια νὰ μπαλώνουν
γυρίζουν ἀπ' τὸ Κορωπὶ μὲ ζήτω καὶ σαντούρια.

Χίλια τοὺς πᾶνε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ δρὸ χιλιάδες 'πίσω,
ἔλλοι μόνον τραγουδοῦν κι' ἄλλοι βαστοῦν τὸ ἴσο,
χρηροτεῖ κατόπιν των κι' ἡ ἐνδοξος Ἑλλάς,
κι' ὁ μέγας Τσελεπίτσαρης, πεινῶν φουστανεῖς,
σκέττει παληοπάπουτσο μ' ἓνα μακρὺ καλῆμι
κι' ἐνθουσιάζ' ἡ μυρωδιά τὸν ἓνα κι' ἄλλον βλάμη.

Ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντά κι' ὁ Φασουλῆς ἡ λέρα
καὶ τοῦτος παληοπάπουτσο σηκώνει γιὰ παντίερα,
ἔλλα κι' ὁ φίλος Περικλῆς μετὰ χαρᾶς μεγάλης
βαστάζει παληοπάπουτσα καμπόσα ὑπὸ μάλης,

φωνάζουν δὲ κι' οἱ δρὸ μαζί «Παπούτσια νὰ μπαλώσωμε,
νὰ ἔλθωμε 'στὰ πράγματα καὶ τραχανᾶ ν' ἀπλώσωμε.»

Ζήτω τὸ παληοπάπουτσο, φωνάζουν παραφόρως,
γελά σου, ρέ μπῦρο, τσαμπουνᾶ κι' ὁ φουστανελοφόρος,
καὶ φθάνουν 'στοῦ Καλλιφρονᾶ, ποῦ κάθεται 'στοῦ Γέροντα,
νὰ 'ποῦν ἐκεῖ γιὰ τὰ κηλὰ τοῦ ἔθνους καὶ συμφέροντα,
καὶ πέφτουν τόσα μάσκουλα, μὰ πέφτει κι' ἓνα σμπάρο,
καὶ νά! ὁ Νέστωρ Μπαμπαλῆς μ' ἓνα μακρὺ ταμπάρο.

Μ.—Γιὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα σας σᾶς ἐπαίνω, παιδιὰ μου,
κι' ἐγὼ καθὼς τὸν Βασιλεῖα σᾶς ἔχω 'στὴν καρδιά μου.
Ἐλᾶτε νὰ σᾶς εὐχηθῶ καὶ νὰ σᾶς εὐλογήσω,
θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος τῶν παπουτσιῶν ἡ φέστα,
ἀλλὰ φοβοῦμαι, βρέ παιδιὰ, νὰ μὴν κροτολογήσω,
κι' ἄς 'βγῇ ὁ Νικολάκης μου νὰ σᾶς εἰπῇ τὰ ρέστα.

(Εἰσέρχεται σιγὰ σιγὰ ὁ Νέστωρ Μπαμπαλῆς
κι' ἐξέρχεται αὐτοστιγμὴ ὁ νέος Νικολῆς.)

Ν.—Ὅποιον πένθος, Ἀχαιοὶ, καὶ τί ἀχρηματία!
ἐντεῦθεν μὲν οἱ Βούλγαροι καὶ ἡ διπλωματία,

ἐκεῖθεν ὁ Πρωθυπουργὸς κί' ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου
καὶ τὸ Ἀνακτοβούλιον Στεφάνου τοῦ Ἀγίου,
ὁ δὲ λαὸς ἰλιγγιᾷ, μουγκρίζει καὶ στεναίνει...

(Ἀκούσατε, ἀκούσατε, ὁ Φασουλῆς φωνάζει.)

Ν.—Τίτε τί τεκταίνεται ὁ κύριος Καλόνου,
καὶ ὁ Καπρίβη ἀληθῶς δὲν εἶναι 'στὰ καλὰ του,
ἐφέτος δὲν θὰ φάγωμεν καθόλου καλαμπόκι
καὶ οὔτε ἀραπόσταρα θὰ 'δοῦμε τοῦ γαλάτου.

(Ἀκούει ταραπόσταρα κυρία φουσκωμένη
κί' ἀμέσως μὲ τὸ ἄκουσμα λιγοθυμᾷ καὶ μένει.)

Ν.—Τὰς συνεντεύξεις βλέπετε κλεινῶν Αὐτοκρατόρων,
γνωρίζετε τὸ φόρτωμα τῶν δυσθαστάκτων φόρων,
γνωρίζετε πῶς ὁ λιμὸς δὲν ἔχει πλέον ὄριον,
πῶς φθίνει καὶ ἀσφυκτιᾷ τὸ ἐθνικὸν ἐμπόριον,
πῶς τῆς Ἑλλάδος ὁ στρατὸς δεινῶς καρηθαρᾷ...

Φωνή. Γιατί, βρέ Νικολάκη μου, μᾶς κάνεις τὸν βαρὺ;

Ν.—Πῶς ὁ φοικτὸς Πρωθυπουργὸς τὰ δῶά του χέρι τρίβει...

Φωνή. Ζήτ' ὁ Βισμάρκ, ὁ Βάλδερσε, ὁ Μόλτικε κί' ὁ Καπρίβη.

Ν.—Πῶς ἐκ τῆς πείνας τῆς πολλῆς σᾶς ἔρχεται ναυτία...

Φωνή. Ζήτ' ὁ Φερὺ καὶ ὁ Καρνὼ καὶ ἡ Δημοκρατία.

Ν.—Πῶς πρέπει νὰ ψηφίσετε πιστοὺς ὑποψηφίους,
διότι ἔχομεν ἔχθρους ἀσπόνδους καὶ κρυφίους,
καὶ νῦν τὸν λόγον, κύριοι, θὰ λάβῃ ὁ Πετούσης...

Πετ. Ὅποσον ἔχων εὐνοίαν, λαὸ τῆς πρωτεύουσας,
διατελὼ πρὸς ἅπαντας ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ,
τοσαύτην τώρα εὐχομαι ὑπάρξαι παρ' ἐμοὶ
εἰς τουτονὶ τὸν μονοῦ δυσφόρητον ἀγῶνα...
μαῦρο τοῦ Ράλλη, βρέ παιδιὰ, ὅπου νὰ πάῃ γόνα,
καὶ ζήτω τοῦ Συνδυασμοῦ τοῦ ἀληθῶς μεγάλου...
ἂν δὲ 'στὸν δρόμον εὑρετὴ τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου...

(Ἀκούεται βραχνή φωνή «καὶ τοῦ Πετράκη ζήτω!»)

Πετ. Κλωστήσετέ την, βρέ παιδιὰ, κί' ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω.
Πολλὰ οἱ προκληθέντες περὶ πολλῶν σᾶς εἶπον,
ἂν δὲ παρεκτρεπόμενον κυττάξετε τὸν Τύπον,
φωτὶς εἰς τὴν Ἀκροπολιν καὶ τὴν Ἑφημερίδα,
νὰ σώσετε μ' αὐτὸ τὸ πῦρ τὴν δυστυχῆ πατρίδα.

(Τὰ δύο φύλλα καίονται μετὰ βοῆς καὶ θρήνου,
μὰ καίει καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν «Χρόνον» τοῦ Λονδίνου
καὶ ἄλλα φύλλα ἀπὸ πολλὰ κί' ἄλλοδαπὰ καὶ ντόπια.)

Πετ. Κάφτε, παιδιὰ, τὰ Γιάννινα, βάλτε φωτιά 'στὰ τὰ...

Φωνή. Ζήτ' ὁ Πετούσης ὁ Ἀλῆς, τῆς Θήβας κουδαρνέ...

(Εἰς τὸ μπαλκόνι ὁ ξανθὸς προβάλλει Γεωργιανῆς.)

Γ.—'Εγώ, πολῖται προσφιλεῖς, δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο,
μονάχα τὸν Πρωθυπουργὸν εἰς τὸ σκαμνὶ νὰ βάλω.

Φωνή. Μωρὲ ἄμάν γιὰ τὸ Θεό, μὴν κάνης σὰν τὸν μπάτ...

Γ.—Εἰσαγγελεύς του θὰ γενῶ κί' αὐτὰ δὲν εἶναι λόγος...

Φωνή. Σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερό ποῦ πάει ῥέμμα ῥέμμα...

Γ.—Κατήντησε ἀγώνευτος, μᾶς ἔρεψε ὁ σκύλος.

Φωνή. Δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο του νὰ εἶμαι οὔτε φύλλος.

Γ.—Κί' αὐτὸν ποῦ βγήκε ἀρχηγὸς εἰς τοῦ Ψυρρῆ τὴν...

Φωνή. Τρία πουλάκια κάθονται 'στοῦ Διάκου τὸ ταμπ...

Γ.—Κί' αὐτὸς ὁ Βουλγαρόφιλος δολίως μᾶς προδίδει.

Φωνή. Ἐβγ' ἀηδονάκι, λάλησε, Χρυσόστομε Λεβίδη.

(Τὸ ἀηδονάκι τὸ γνωστὸ καμαρωτὸ προβάλλει

κί' ὁ Φασουλῆς κί' ὁ Περικλῆς γλυκὰ γλυκὰ τοῦ φίλου

«Ἀηδονία καὶ παρόνια καὶ Λεβιδάκια μου,

μὴ μοῦ τὸν ἐξυπνάτε τὸν Σουμαδάκια μου...

«Ὅλα τὰ πουλάκια ζυγὰ ζυγὰ,

ὁ Σαῖν-Ζούστ, τὰ ἡδύνη τὸ μοναχό,

περπατεῖ καὶ κλαίει σιγὰ σιγὰ,

καὶ γελά ὁ κόσμος γιὰ τὸ φτωχό.»)

Λ.—Κουράστηκα, μωρὲ παιδιὰ, τὰ μάτια νὰ γουρλώω
νὰ ρητορεύω 'στὴ Βουλὴ καὶ μ' ὅλους νὰ μαλλώνω,
κουράστηκα νὰ πολεμῶ τοῦ Ἐθνους τὸν προδότην,
τούτέστι τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν καὶ Ἰσκαριώτην,
κουράστηκα νὰ πολεμῶ καὶ μ' ὅλους σας καὶ χώραν,
κουράστηκα ἐδῶ κί' ἐκεῖ νὰ δίνω ἀποφῶρια,
καὶ ἰδικὰ μου 'σώδρακα καὶ τοῦ Στεφίκου τρύπα,
ζεστό φαγὶ δὲν ἔφαγα, σταλιά νερὸ δὲν ἤπια.
Θέλω, παιδιὰ, νὰ κοιμηθῶ... στρώστε κλαρὶ ν' ἀπλώσω
ἀλλοῖμονο!... δὲν θὰ 'μπορῶ παπούτσκα νὰ μπαλώσω.

Φωνή. Νὰ σὲ χαρῶ, Λεβίδη μου, κιτρινογουστερίτσκα.

Λ.—Φέρτε, παιδιὰ, γιὰ ν' ἀκουμπῶ Δεσπότη πατριάρχη

καὶ μοιρολόγια ψάλλετε σ' ἐμὲ τὸν κουρασμένο...

κί' ἂν ξεφουτρῶσιν δίπλα μου παπούτσι τρυπημένο,

'στὸν Δεληγιάννη δώστε το κί' ἐκείνος τὸ μπαλόνι,

ποῦ εἶναι πρωτομάστορας καὶ ράβει καὶ ξιλόνει.

Κί' ἂν γουστερίτσκα κίτρινη τριγύρω σας πετάξῃ,

κανέννας σας μὴ φοβηθῇ, κανείς σας μὴν τρομάξῃ.

Θὰ εἰμ' ἐγὼ τὸ ἔρπετόν, γενναῖοι πατριῶται,

καὶ πάρτε τὴν 'στὰ χερίά σας κί' αὐτὰ εἰπῆτε τότε:

«Ὁ φουκαρὸς ὁ Νικολῆς κακὴν κακῶς ἐχάθη...
ἐκεῖνα τὰ κουνήματα, οἱ κόποι καὶ τὰ πάθη,

(Προκύπτει κί' ὁ Κουκούλεζας, τὸ πλῆθος θεωρεῖ.
κί' ἐνόρκως τὸ ἐνήλικον τὸ ἐπιμαρτυρεῖ.)

Φωνή. Ζήτω καὶ ὁ Κουκούλεζας κί' ἡ Θήβα, βρέ παιδιὰ.
Ἄλλη. Νὰ 'βγῇ κί' ὁ Λάππας 'γρήγορα...
Ἄλλη. Ζήτω κί' ἡ Λειβαδιά.
Ἄλλη. Εἶναι κοντὸς καὶ 'ντρέπεται...
Ἄλλη. Ἄς εἶναι... μᾶς ἀρέσει...
Ἄλλη. Φωνάζετε 'ψηλότερα τακούνια νὰ φορέση.

(Βγαίνει κί' ὁ Λάππας 'ντροπαλὸς καὶ ὁμιλεῖ 'στὸ πλῆθος.)

Φωνή. Σήκω 'στῆς φτέρνας σου 'ψηλὰ καὶ πρότεινε τὸ στήθος.

Λ.—Μικρὸς τὸ δέμα φαίνομαι, ἀλλ' εἶμαι μαχητὴς,
καὶ θὰ γενῶ 'ψηλότερος ἂν ἔβγω βουλευτὴς.

Φωνή. Ζήτω τοῦ Λάππα, βρέ παιδιὰ, καὶ ὅλοι μονοκοῦκκι.

Λ.—'Στὴν πίστι σας, δὲν φαίνομαι 'ψηλότερος τοῦ Ρούκη;

Φωνή. Καλὲ τί λόγος!... βέβαια... δὲν σ' ἔχομε γιὰ νάνο...
Ἄλλη. Ἐσ' εἶσαι Γίγας, Γολιάθ, καὶ κατὶ παραπάνω.

Ἄλλη. Πάλι γραβάτα κάτασπη ἐφόρεσες σὰν χιόνι.

Λ.—Τὴν πῆρ' ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη,
καὶ εἰς αὐτὸ καθέννας σας γραβάταις πρώτης θαῦρη...

Φωνή. Γιαννάκη, πρόσζε καλὰ νὰ μὴ φορέσης μαύρη.

Ἄλλη. Νὰ βγῇ καὶ ὁ Μητσόπουλος...

Ἄλλη. Δὲν ἤθελε ὁ καὶ μένος...
ἐκάθισε 'στὸν Πειραιᾷ γιὰτ' εἶναι κουρασμένος.

Ἄλλη. Κρίμα ποῦ δὲν θ' ἀκούσωμε καὶ τὸν στομύλον Τρύ-

(φωνα.

Ἄλλη. Νὰ 'δοῦμε τὸν Ζυγομαλᾶ, τὸν στρόβιλον, τὸν σίφωνα.

Ἄλλη. Δὲν εἶν' ἐδῶ καὶ ἄδικα τὰ χερία σας κτυπάτε,
κί' ἂν τὸν Ἀντώνη θέλετε 'στὸ σπῆτι του νὰ πᾶτε.

Ἄλλη. 'Στοῦ Ἀντωνάκη 'γρήγορα...

Ἄλλη. Ὡχού, Χριστέ, κί' ἄς φέξῃ!

Ἄλλη. Τὸ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν ἡ μουσικὴ ἄς παίξῃ.

(Ἀκούεται τοῦ λιγερῶ καὶ κοπτεροῦ ὁ τόνος
καὶ τραγουδεῖ ὁ Φασουλῆς κί' ὁ Περικλῆς συγχρόνως.)

«Ὡ σὺ, παλὸ παπούτσι μπαλωμένο,
καὶ σὺ, φτωχὸ στομάχι πεινασμένο,

γιὰ σᾶς τὰ δύο πολεμῶ
καὶ βγάξω σβέγκα καὶ λαμό,

κί' ἂν μείνω πάλι ἐξῶ
βεβαίως δὲν θ' ἀνθέξω.

«Παπούτσι μου, σὰν εἶσαι τρυπημένο,
στομάχι μου, σὰν εἶσαι πεινασμένο,

εὐθὺς ἡ βίδια μου γυρνᾷ
καὶ πέρνω σάβρα τὰ βουνά,

καὶ γιὰ νὰ ξεθυμᾶν
τὸν Ροβισπιέρο κάνω.»

(Τὸ πλῆθος 'στοῦ Ζυγομαλᾶ μετὰ βοῆς πλακώνει
κί' ὁ Ἀντωνάκης ἀκριὸς ὁρμᾷ εἰς τὸ μπαλκόνι.)

κί' ἡ πείνα ποῦ τοῦ θέριζε τὴν νηστικὴν γαστέρα
ἀπὸ Σαῖν-Ζούστ κί' ἀπὸ Μαρκῆ τὸν ἔκαμαν γουστέρκα.»

Φωνή. Ζήτω τοῦ Ράλλη, Νικολῆ...

Λ.—Εἰς τὸνομά του φρίττω...

κί' ἐκεῖνος ποῦ ἐγκάρισε ὑπὲρ τοῦ Ράλλη ζήτω
θὰ ἐπληρώθῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν

γιὰ τοῦ Σαρόγλου τὴν γνωστὴν εἰς ὅλους ἱστορίαν.

Φωνή. Ζήτω τοῦ Δημητράκη μας...

Λ.—Καὶ σὺ τὰ ἴδια ψάλλεις;

καὶ σὲν θὰ σ' ἐπληρώσει ὁ Σταμπούλωρ ὁ Ράλλης.

Φωνή. Μὰ δὲν μᾶς λές τί γίνεται καὶ τοῦ σπητιοῦ ὁ λῶτος;

Λ.—Οἱ Βούλγαροι σᾶς 'πλήρωσαν κί' ὁ Ράλλης πρῶτος

Φωνή. Τοῦλάχιστον νὰ ἔδινε καὶ σὲν τὰ μισὰ; [πρῶτος.

Λ.—Ὁ δὲ Δραγούμης τάφησε μὲ τὸν Σακῆρ Πασσᾶ

καὶ ὁ Βουλγιώτης μελετᾷ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν

μετὰ τοῦ Τάκη ληστρικὴν νὰ κάμῃ συμμορίαν,

καὶ ἂν ἐσεῖς δὲν ρίψετε τὴν ψῆφόν σας εἰς τῷχι

ὅλα θὰ γίνοντο 'γρήγορα κρυπτοὶ λησταποδόχοι.

Φωνή. Ζήτω ἡ Κρήτη... μπράβο σου... κατ' ὁ Δραγούμης...

[γιοῦχα.

Ἄλλη.—Δὸς του ἀκόμη κάμποσα τοῦ ἀδελφοῦ σου ρούχα.

(Ταῦτα εἰπούσης τῆς τρελλῆς κιτρινογουστερίτσας

ἀρχίζει τὴν ρητορικὴν ὁ Σίμος Ζαχαριάσας,

ἀλλὰ τὰ χάνει ἑξαφνα καὶ σὰν τὸν χάχα μένει,

καὶ ὁ Πετράκης ἑξαλλος εἰς τὸ μπαλκόνι βγαίνει.)

Πετ. Κί' ὁ Ράλλης εἶναι ἄνθρωπος τῆς πλάνης καὶ τοῦ δόλου,

τὸ πρόσωπόν του καθαρὸν δὲν φαίνεται καθόλου,

ἐνθ' ἀγνὸν καὶ ἄσπιλον τὸ ἰδικόν μου εἶναι

καὶ πάντοτε μ' ἐγνώρισαν τοιοῦτον αἱ Ἀθῆναι

ἂν δὲ μὲ χρώμα προβάλλων προβάλλω τότε πότε,

μὴν 'πῆτε ὅτι βάφομαι, καλοὶ μου πατριῶται.

Πολλοί.—Τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε...

Φωνή. Ἄ! μπᾶ! ἐσὺ βαμμένος;

Π.—Ἡ μυσαρὰ Κυβέρνησις κατέστρεψε τὸ γένος,

καὶ σῆς ὡς Ἑλληνες σωστοὶ ὀφείλετε ν' ἀνάψετε

καὶ ὅλους τοὺς Τρικουπικοὺς καὶ Ράλληδες νὰ βάψετε

μ' ἐκείνη τὴν καραμπογιὰ ποῦ θὰ σᾶς πῶ ἐγώ...

Ἄλλη.—Ὅρμᾳ 'στὴν διαδήλωσιν κί' ἡ Τρελλο-Μαριγῶ,

ὅπου καὶ ὁ Πάγκαλος ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ,

ἀλλὰ μετρεῖται κί' αὐτὸς ἀπ' ὅλους πρὸ πολὺ,

καὶ ὁ Κατσίνας τῶν Θηβῶν ἐξέρχεται 'στὸ φῶς).

Κ.—Καὶ ὁ μέγας Ναστραδδίν, ὁ Χόντζας ὁ σοφός,

ὅπου παντοῦ φημιζεται ἡ γνῶσις κί' ἡ σπουδὴ του,

ἐντρέπετο 'στοὺς φίλους του νὰ δείξῃ τὸ παιδί του,

γιὰτὸ εὗρισκε μικρὸ κί' ἀνήλικο μουρέλι...

Ζ.—Ψῆλὰ τὸ παληοπάπουτσο κρεμάσετε γιὰ πίκρα ...
φωνὴ μου λέγει μυστικὴ «ἐν τούτῳ μόνον νίκα.»
Τὸ σύμβολόν μας ἄς γελά κάθε σαχλὸ κωθῶνι ...
τί θὰ εἶπῃ μπαλωματῆς ;... αὐτὸς ποὺ διορθώνει.
Λοιπὸν κί' ἐμεῖς σκοπεύομεν, ἂν ἔλθωμεν 'στὰ πράγματα,
νὰ βάλωμεν μπαλώματα εἰς τὴν γυμνὴν πατρίδα,
κί' ἂν μᾶς πειράζουν οἱ ἐχθροὶ μὲ ἄνοστα πειράγματα,
ὁ τίτλος τοῦ μπαλωματῆ δοξάζει τὴν μερίδα.
Φωνή. Πές τα λοιπὸν νὰ βουδαθῇ τὸ κάθε κουφαῖδόνι.
Ἄλλῃ. Ἐσ' εἶσαι τὸ κανάρι μας κί' ὁ Νικολῆς τὰηδόνι.
Ζ.—Ναί, ἄς λουράξουν τύραννοι καὶ ἀρχηγοὶ νταήδες,
σῆκω τὸ παληοπάπουτσο ἐσὺ ποῦ τὸ κρατεῖς,
ζήτω κί' ἐγώ, μωρὲ παιδιὰ, καὶ οἱ μπαλωματῆδες,
ζήτω καὶ ὁ μέγας μας ἀρχιμπαλωματῆς.

(Ὁ Τσελεπίτσαρης ᾤψῃ τὸ λάβαρον σηκώνει
καὶ φέρνει τὸ παπούτσι τοῦ 'στὴ μύτη τοῦ Ἀντώνη,
κί' ὁ Ἀντωνάκης τὸ φιλεῖ κί' ἀπλήστως τὸ μυρίζει
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα πᾶς ἐκλογεὺς ἀφρίζει,
κί' ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ἡ ἐθνικὴ πανηγύρις
καὶ τρύπια καραμάντουλα πετοῦνε 'στὸν ἀέρα,
ἀλλ' ὅμως τὰύρου μηκυθμὸν ὁ Φασουλῆς ἀφίνει
καὶ ἀνεβαίνει πηδηκτὸς ἀπάνω σὲ κοφφίνι.)

Φασ.—Κοντὰ μου τώρα ἔλθετε γενναῖοι καὶ θρασεῖς,
κί' ἐγὼ ὕψω τὸ σύμβολον, τὸ ἀληθὲς ὠραῖον,
καθὼς τὸν ὄφιν ὕψωσε ὁ πάλαι Μωϋσῆς
καὶ χάσκοντες τὸν ἔβλεπαν οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων.
Ἄς γίνη τὸ Σατζάκ-Σερῖφ καὶ ἱερὰ σημαία,
κί' ἄς ἔλθῃ πᾶσα ἡ μερίς σφριγῶσα καὶ ἀκμαία,
κί' ἄς πέφτουν λόγοι σὰν βροχή, παπούτσια σὰν χαλάζι,
καὶ πᾶς πεινῶν Ἡμέτερος μ' ἐμὲ ἄς ἀλαλάξῃ.

Τακούσατε τὰηδόνι σας καὶ τὸ χρυσὸ κανάρι,
ἀκούσατε, παρακαλῶ, κί' ἐμένα τὴν γαλιάνδρα...
ἓνα παπούτσι ἄς στηθῇ σὲ κάθε ἀγκωνάρι
νὰ ἐνθυμίξῃ τὸν κλεινὸν τῆς Ἀρκαδίας ἄνδρα.
Μὲ τοῦτο θὰ παχύνετε, θὰ γίνετε μανάρια,
μὲ τοῦτο μόνον ἐμπροστὰ θὰ πᾶτε σὰν καθοῦροι,
καὶ τότε πλὴ τὰηδονία σας μαζί μὲ τὰ κανάρια
μέσα σ' ὁλόχρυσον κλουβὶ θὰ τρῶνε καναβοῦρι.

Περὶ αὐτὸ ἄς μαζεθοῦν κρατοῦντες τᾶντερά των
τυραννοκτόνοι ἄφοβοι μὲ ξίφη καὶ μὲ θώρακας,
περὶ αὐτὸ ἄς κελαδοῦν κροτοῦντα τὰ πτερά των
τὰ Παραδείσια πτηνὰ μὲ μαύρους νυκτοκόρακας.
Πάσης φωνῆς περὶ αὐτὸ ἄς ἀκουσθῇ ὁ τόνος,
ἄς ὀγκανίσῃ εὐκλειαν κί' ἡ παρδαλὴ μου ὄνος,

περὶ αὐτὸ ἄς ἔρχεται πᾶς μέγας καὶ μικρὸς
κί' ἄς σαλπισθῇ τὸ κήρυγμα τῶν νέων προγραμμάτων,
περὶ αὐτὸ καθήμενοι ἄς κλαύσωμεν πικρῶς
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Ἀρχῆς καὶ τῶν ἐμβαλωμάτων.

Περὶ αὐτὸ οἱ ρήτορες κί' οἱ τόσοι κοιλιόδουλοι,
Τζουτζέδες, Καραγκιόζηδες, τοῦ κόσμου οἱ Μπερτόδουλοι,
οἱ ἀγαθὰ προλέγοντες 'στὸ ἔθνος μυριόκαλα,
οἱ τρώγοντες τὰ λάχανα καὶ γλείφοντες τὰ κόκκαλα.
Περὶ αὐτὸ ἄς παίζωμεν συχνὰ τὸ κλωτσοσκουφι,
περὶ αὐτὸ οἱ κόκκινοι τῶν Ροβεσπιέρων σκουφοί,
περὶ αὐτὸ ἄς σχίσωμεν τοῦ θρόνου τὴν πορφύραν,
περὶ αὐτὸ ἄς δράμωμεν μὲ ταμπουρά σπασμένον,
περὶ αὐτὸ ἄς ἐξυμνοῦν τὴν εὐτυχίαν των μοῖραν
οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι προγόνων σεσωσμένων.

Ἐμπρός !... ἄς ἐντρυφήσωμεν εἰς τὸ γλυκύ του ἄρωμα
καὶ ἄς τὸ περιφέρωμεν 'στὴν κλασικὴν Παλλάδα,
ἄς πέσῃ δὲ ὀγρήγορα τὸ πλὸ γερὸ μπαγλάρωμα
εἰς ὅσους ἐπαγγέλλονται νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα.
Τοὺς ἤκουσα τοὺς ρήτορας καὶ μοναχὸς μου εἶπα
πῶς ὅλοι των ἐμέθυσαν ἀπὸ τὸν νέον μούστον,
κί' ἐφούσκωνε τὸ στῆθός μου κί' ἐπλάταινε κί' ἐκτύπα
'στὰ γλυκοκελαδήματα καὶ τοὺς λαρυγγισμούς των.
Ἐδάγκασα τὰ χεῖλη μου κί' ἐδόμνησα ὡς μέλισσα
ὁπότεν εἶδα Γίγαντας καὶ νάνους χαμηλοῦς,
τοὺς ἤκουσα τοὺς ρήτορας καὶ μόνος μου ἐφέλλισα
πῶς ὅλοι 'λίγο ἢ πολὺ χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς.
Τοὺς ἤκουσα τοὺς ρήτορας μὲ προσοχὴν μεγάλην
καὶ εἶδα πῶς μᾶς ἐβγάλαν ἀσπροπροσώπους πάλιν,
μὰ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ὁ Φασουλῆς δὲν κρύβει
κί' ἰδοὺ τὴν ρητορείαν των κί' αὐτὸς πῶς ἀνταμεῖβει.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κί' ἀπὸ τὴν τσέπη βγάνει
ἓνα κλυστήρι μακροὺν γεμάτο μὲ μελάνι,
καὶ ἀμουντζοῦρωτον ἐνὸς τὸ πρόσωπον δὲν μένει
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα καταμουντζοῦρωμένοι.)

**Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆς ἔλθων ἐξ Ἑσπερίας
ἐκόσμησε τὰ δύο τοῦ μεγάλα Καταστήματα
μὲ τόσα νέα πράγματα καὶ συλλογὰς μυρίας
ποικιλοτάτας καὶ λαμπρὰ εἰς εἶδη καὶ εἰς σχήματα.
Λοιπὸν μὴ περιμένετε, μὰ τρέξτε τροχάδην,
ὅπως πηγαίνουν δηλαδὴ καὶ οἱ στραβοὶ 'στὸν Ἀδην.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν εἰς πάντας — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἰούδα, — δηδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μιά 'εἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθος» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρακτεῖου κοινοῦ τοῦ πολέως.